

[Stats- og udenrigsministeren.]

vurdering. Det ærede medlem mente, at hvis der havde foreligget saglige grunde, ville vi være kommet og have talt med de tre partier eller rettere de to partier, som står bag hovedlinjen i Danmarks udenrigs- og forsvarspolitik. Det ærede medlem må have mig undskyldt, men atmosfæren gennem de senere måneder har ikke indbudt til alt for indgående samtaler om hverken det ene eller det andet. Jeg har prøvet et par samtaler bl. a. om beredskabsanliggenderne, og ingen kan påstå, at disse samtaler opfordrede til efterfølgelse; jeg forstår også, at de har gjort så stærkt indtryk på det ærede medlem hr. Aksel Møller og hans parti, at når vi nu er kommet med et forslag til finansudvalget om at rette de civilforsvarsmæssige anliggender op med, så vidt jeg husker, en 4 års bevilling på 40 mill. kr., er det ærede medlems parti ikke i stand til at tage standpunkt og har ikke kunnet beslutte sig til at medvirke. Hvis det ærede medlem og hans parti kunne præstere en smule stordåd i det små, var det måske ingen skade til.

Jeg kan derfor afvise det ærede medlems betragtninger om, at de ændringer, der er sket på det forsvarsmæssige grundlag, skulle være sket af taktiske hensyn.

Når det ærede medlem taler om taktik i forsvaret for, at det ikke er gået bedre økonomisk, ved jeg egentlig ikke, hvad det ærede medlem mener med ordet taktik i denne forbindelse. Det er, så vidt jeg kan se, således, at regeringen fremfører sine argumenter, oppositionen sine, og hvor megen taktik der ligger heri fra begge sider, kan vel diskuteres, således som det altid er tilfældet, men spørgsmålet bliver jo ikke taktikken, men realiteterne bagved.

Vi har, forstår jeg på det ærede medlem, præstet en tilståelse med formildende omstændigheder. Hvad ligger der i udtrykket tilståelse med formildende omstændigheder? For mig at se ligger der kun heri, at regeringen redeligt har gjort opmærksom på fremskridtene og redeligt har gjort opmærksom på svaghederne; at det ærede medlem så kun kan se skyggerne, behøver jo ikke at være en fejl hos os andre. Vi kan diskutere alt det om løfterne fra tidligere lejligheder. Mit parti har ved valget i 1953 stillet en retningslinje op, som man

stræbte efter at klare; og at en del ikke er lykkedes, må uden videre erkendes.

Mon det ærede medlem tilfældigvis skulle have erindringer om, at det før er gået ham på tilsvarende måde? Mon det ærede medlem mindes en vis propaganda i 1950 under overskriften: Se på Deres skatteblanket og stem konservativt? Mon det ærede medlem har en smule erindring om den politik, som han lagde navn og hoved og styrke til bag-efter? Hvis det ærede medlem har erindring herom, så tror jeg, han skal lade være, og at vi gensidigt skal lade være at gøre en retningslinje, en vej, man har til hensigt at afstikke ved et valg, til et absolut løfte. Det er noget, man vil arbejde for. Det ærede medlem vidste dengang — det er forskellen på ham og os — at han ikke havde nogen mulighed for at nedsætte skatterne, men han kørte alligevel frem med den historie, og det er i øvrigt den gamle konservative linje, at når et valg nærmer sig, iværksætter man hele skatteenedsættelsespropagandaen.

Jeg forstår, at det ærede medlem nærer den forventning, at det danske folk ikke vil lade sig „vildlede“ af vore påstande; ja, det er jo en af den slags vendinger, man kan anvende. Vi går nu hver for sig ud til befolkningen og fremlægger vore synspunkter, regeringen med 3½ års arbejde bag sig, som er genstand for voldsom kritik fra oppositionens side, og som regeringen må tage det ansvar for, som den har, men som partierne i og for sig i en periode med mindretalsregeringer skulle tage deres del af medansvaret for, eftersom jo intet har kunnet gennemføres i denne sal, uden at der har været tilslutning dertil fra anden side.

Både det ærede medlem hr. Erik Eriksen og det ærede medlem hr. Aksel Møller synes at mene, at der i det, vi har opstillet, ikke er nogen virkelig uddybning af, på hvilken måde vi vil gå frem, hvad vi anser for at være den rigtige vej, f. eks. i forbindelse med erhvervsudviklingen.

I det program, vi har opstillet på kongressen, peger vi på som vort partis opfattelse, at staten kan medvirke til at øge produktionen, beskæftigelsen og valutaindtjeningen ved at fremme udbygningen af kraftværker og trafik anlæg samt ved atomenergiens praktiske udnyttelse, ved at søge særlig store og samfundsvigtige